

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/28/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113212129
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandrávová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8113212129.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Antónie Kandrávej a sudcov JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Gabriely Világiovej v právnej veci žalobkyne V. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. č. XX, XXX XX N., právne zastúpenej JUDr. Vladimírom Babinom, advokátom so sídlom Hlavná č. 29, 080 01 Prešov, proti žalovanému Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom Garbiarska č. 2, 040 71 Košice, IČO: 31 690 904, právne zastúpenému JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom so sídlom Nemcovej č. 22, 040 01 Košice, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 8C/86/2013-110 zo dňa 29.10.2013 jednohlasne takto

rozhodol:

I. Návrh na prerušenie konania sa **z a m i e t a**.

II. Potvrďuje sa rozsudok.

III. Žalobkyni sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „prvostupňový súd“) zrušil rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, Alžbetina 41, Košice, IČO: 44 325 452 zo dňa 19.01.2012 pod sp. zn. 2C/2758/2012. Zároveň žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania vo výške 325,82 Eur na účet právneho zástupcu žalobkyne, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vychádzal zo zistenia, že medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu poisťnej zmluvy, ktorá má svojou povahou charakter spotrebiteľský. Rozhodcovská doložka bola zakotvená v časti XV Všeobecných poisťných podmienok (ďalej len „VPP“), podľa ktorej sa vzájomné spory medzi žalovaným a žalobkyňou prejednávajú v rozhodcovskom konaní podľa zákona č. 244/2002 Z.z.. V bode 7a článku XVII. VPP bolo výslovne uvedené, že žalovaný je oprávnený si túto pohľadávku uplatniť podľa zásad dohodnutých v VPP pred rozhodcovským súdom. Rozhodcovská doložka sa nachádzala aj na poslednej strane VPP v časti - osobitné zmluvné dojednania číslo 01/2007. Keďže rozhodcovská doložka bola písaná drobným textom, ktorý od ostatného textu nebol žiadnym spôsobom odlíšený, súd konštatoval, že aj pri vynaložení náležitej starostlivosti bolo vysoko pravdepodobné, že ustanovenia o rozhodcovskej doložke uniknú pozornosti spotrebiteľa. To nakoniec potvrdila aj samotná žalobkyňa vo svojej výpovedi keď, uviedla, že pri podpise zmluvy si nebola vedomá toho, že podpisuje rozhodcovskú doložku.

Zo svedeckej výpovede finančnej poradkyne, ktorá v mene žalovaného so žalobkyňou zmluvu uzatvárala, súd zistil, že ani ona nemala vedomosť o tom, že je daná možnosť výberu rozhodcovskú doložku nepodpísať, naopak mala zato, že bez tohto podpisu nebude poisťná zmluva platne uzavretá. Tým mal súd za preukázané, že žalovaný pri uzatvorení poisťnej zmluvy a rozhodcovskej doložky nevyňaložil náležitú odbornú starostlivosť. Rozhodcovská doložka uvedená v osobitných zmluvných

dojednaniach odkazovala na tú istú rozhodcovskú doložku, ktorá sa nachádzala v článku XV. ako neoddeliteľná súčasť VPP.

Súd rozhodcovskú doložku vyhodnotil ako neprimeranú zmluvnú podmienku a zmluvné dojednanie, ktoré dosahuje intenzitu hrubého nepomeru práv a povinností v neprospech spotrebiteľa a je v rozpore s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ako aj v rozpore s ustanoveniami Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa rozsudok rozhodcovského súdu zrušil.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalovaný.

Uviedol, že poistnú zmluvu navrhol uzavrieť tretí subjekt nezávislý od neho, a to výhradne finančný agent, ktorým bol sprostredkovateľ poistenia Z. N., avšak v skutočnosti ju uzavrela jeho manželka O. N.. V tejto súvislosti poznamenal, že takýto sprostredkovateľ musí splniť zákonnú povinnosť a vyhotoviť tzv. záznam o požiadavkách a potrebách klienta k poistnej zmluve, ktorá obsahuje aj upozornenia na existujúcu rozhodcovskú doložku, ktorú navrhovateľ mohol, ale nemusel podpísať. Namietal nesprávnosť v postupe súdu, keď vypočul svedkyňu - sprostredkovateľku poistenia bez zbavenia zákonom stanovenej povinnosti mlčanlivosti.

Bol toho názoru, že súd nesprávne posúdil aj stupeň informovanosti spotrebiteľa pri uzatváraní poistnej zmluvy. Navyše poukázal na to, že medzi základné povinnosti sprostredkovateľa poistenia podľa ust. § 33 ods. 4, 7, 8 zákona č. 340/2005 Z. z. o sprostredkovaní poistenia a sprostredkovaní zaistenia patrí povinnosť finančného agenta oznámiť klientovi osobitné predpisy upravujúce mimosúdne vyrovnanie sporov vyplývajúcich z finančného sprostredkovania, napr. zo Zákona o rozhodcovskom konaní. Zdôraznil, že obaja účastníci pri uzatváraní poistnej zmluvy vstupovali do základného poistného vzťahu ako dobromyseľní účastníci s tým, že boli všetky ustanovenia poistného vzťahu dojednané riadne. Tvrdenie súdu o tom, že žalobkyňa bola povinná prijať obsah navrhutej poistnej zmluvy, vrátane všeobecných poistných podmienok, považoval v rozpore so skutkovým stavom. Poznamenal, že poistná zmluva sa neuzatvárala v majetkovej tiesni.

Ďalej uviedol, že až po platnom uzavretí poistnej zmluvy nastala fáza dojednávania Osobitných zmluvných dojednaní, ktorých obsahom bola rozhodcovská doložka. Osobitný odstavec, obsahujúci rozhodcovskú doložku, je graficky oddelený od samotných VPP miestom na podpis klienta potvrdzujúci prevzatie VPP a nepochybne sa nejedná o súčasť VPP. Namietal aj charakter konania, posúdenie právneho vzťahu ako vzťahu spotrebiteľského.

Zdôraznil, že rozhodcovský rozsudok nie je sporom spotrebiteľským, lebo rozhodcovský rozsudok nemožno považovať za zmluvu. Poukázal na to, že súd prvého stupňa sa pri svojom rozhodovaní opieral a prevzal faktickú argumentáciu vyplývajúcu z rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/1/2012 z 21.03.2012, ktorý právny záver neobstojí vzhľadom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky v obdobnej veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 10.07.2013, týkajúcej sa rozhodovania exekučnej veci, ale posúdenia platnosti rozhodcovskej doložky.

Namietal, že súd prvého stupňa nesprávne vyslovil neprijateľnosť rozhodcovskej doložky na podklade aplikácie smernice 93/13/EHS, pričom sa vôbec nezaoberal priamym účinkom smernice v horizontálnej rovine. Zdôraznil, že smernica 93/13/EHS nie je v zásade priamo zaväzujúca, jej účinok je priamy len za predpokladu, že štát smernicu do svojho práva neimplementoval alebo ju implementoval nesprávne, alebo zakladá právo občana, nie však jeho povinnosť a jedná sa o vertikálny vzťah občana a štátu. Vzhľadom na nedostatočné dôvody uvedené súdom prvého stupňa, považoval napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné v rozpore s právom na spravodlivý súdny proces s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 119/03-30.

Súd prvého stupňa vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia neuviedol výrok o pokračovaní v konaní s odkazom na ust. § 43 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní. Dojednanú rozhodcovskú doložku považoval za dojednanú individuálne, a preto v otázke platnosti namietal nesprávne právne posúdenie.

Žalovaný z dôvodu hospodárnosti konania navrhol, aby súd predmetné konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. prerušil, a to až do právoplatného ukončenia konania o uznesení Najvyššieho súdu, sp. zn. 6Cdo 1/2012, vedeného pred Ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 328/2013, Rvp 5052/2012.

Zároveň vzniesol námietku zaujatosti voči sudcovi Krajského súdu v Prešove JUDr. A. Z. z dôvodu, že ako predseda Komisie pre posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí dňa 20.04.2009, prezentoval verejne svoj právny názor k neprijateľnosti všeobecných poisťných podmienok žalovaného. Následne tento právny názor verejne prezentoval aj v týždenníku TREND v článku dňa 10.11.2009. Tieto okolnosti vzbudili u žalovaného pochybnosti o jeho nezaujatosti zo subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska. Na základe vyššie uvedených skutočností žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania na ktorých úhradu zaviazal žalovaný, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 1, 2 O.s.p. s tým, že oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Prvostupňový súd správne zistil skutkový stav veci, správne vyvodil právne závery a vo veci aj správne rozhodol. Na jeho zisteniach sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania a odvolací súd v plnom rozsahu na jeho zistenia a právne závery odkazuje.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvého stupňa (§ 219 ods.2 O.s.p.). V súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného udáva.

Namietané nesprávne skutkové zistenia, vrátane nesprávneho hodnotenia svedeckej výpovede svedkyne O. N. nebolo dôvodné. Súd vyhodnotil jednotlivé dôkazy jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou z ust. § 132 O.s.p.. Nie je porušením práva účastníka na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky ani práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd, iné hodnotenie dôkazov ako podľa názoru účastníka, ktorý dôkaz navrhol vykonať. Vypočutá svedkyňa sa vyjadrovala k okolnostiam uzavretia poisťnej zmluvy v rámci svojej povinnosti ako svedkyne v občianskom súdnom konaní a bola povinná vypovedať pravdu, nič nezamlčovať, inak by sa mohla dopustiť trestného stíhania v zmysle ust. § 126 O.s.p. a o následkoch bola poučená. Nemožno považovať tvrdenie svedkyne o spôsobe uzatvorenia poisťnej zmluvy, ktoré sa týkali konkrétneho právneho vzťahu a konkrétneho účastníka, v danom prípade žalobkyne za porušenie zásady mlčanlivosti, ktorou je svedkyňa viazaná vo vzťahu k žalovanému. Z obsahu jej výpovede nevyplynuli žiadne skutočnosti, ktoré by boli porušením obchodného tajomstva žalovanej alebo iné údaje týkajúce sa činnosti žalovaného, na ktoré by mala svedkyňa upozorniť. Táto namietaná skutočnosť preto nebola opodstatnená.

K námietke nenáležitého odôvodnenia odvolací súd udáva.

Napadnuté rozhodnutie spĺňa náležitosti vyplývajúce z ust. § 157 ods. 2 O.s.p., je jasné, zrozumiteľné, preskúmateľné, a preto ani táto namietaná skutočnosť nebola opodstatnená. Postupom súdu v súvislosti s hodnotením dôkazov, skutkovými závermi, ako aj odôvodnením napadnutého rozhodnutia nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, resp. inej vade konania, ktorá by mala za následok nesprávne právne posúdenie.

Súd prvého stupňa sa vo vzťahu k meritu veci a právnomu posúdeniu, sa správne zaoberal namietanými dôvodmi pre zrušenie rozhodcovského rozsudku vyplývajúcimi z ust. § 40 ods. 1 písm. c/, j/ Zákona o rozhodcovskom konaní v súvislosti s porušením právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. Je nesporné, že účastníci rozhodcovského konania majú v zmysle ust. § 17 Zákona o rozhodcovskom konaní rovnaké procesné práva a povinnosti. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že rozhodcovská doložka uvedená v časti XV. a v ďalších zmluvných dojednaniach v

poistnej zmluve č. 1364700149, nebola dohodnutá individuálne. Takáto rozhodcovská doložka nevznikla na základe slobodnej vôle oboch účastníkov konania. Poistná zmluva vrátane všeobecných poistných podmienok je typickou formulárovou štandardnou zmluvou, ktorú žalovaný používa opakovane pre väčší počet klientov. Žalobkyňa nemala možnosť ovplyvniť obsah vopred pripravenej zmluvy, vrátane všeobecných poistných podmienok ani rozhodcovskej doložky. Túto skutočnosť žalovaný nepreukázal, a preto súd prvého stupňa správne posúdil obsah rozhodcovskej doložky ako dojednaný v neprospech spotrebiteľa lebo spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán.

Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná, ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informáciu o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informáciu o tom, čo ktorá voľba konkrétne znamená. Nemožno sa stotožniť s právnym názorom žalovaného, že v spotrebiteľskej veci je potrebné prihliadať na zachovanie princípu *vigilantibus iura scripta sunt* „práva patria bdelym“, lebo v konkrétnom prípade je potrebné prihliadať na dôležitejší princíp vyplývajúci z ochrany práv spotrebiteľa, ktorý spočíva v odstránení značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou poškodením spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života.

Navyše odvolací súd poukazuje na to, že súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia nevychádzal z argumentov vyplývajúcich z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/1/2012, na ktoré žalovaný poukázal. Táto námietka bola právne irelevantná. Smernica Európskej únie nemá priamy účinok na aplikáciu hmotného práva. V danom prípade však súd prvého stupňa pri posudzovaní dôvodnosti žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, vychádzal zo zákona o rozhodcovskom konaní a osobitnej právnej úpravy vyplývajúcej z ustanovení Občianskeho zákonníka, do ktorého bola Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách implementovaná. Len odkaz na čl. 3 bodu 2 smernice súdom prvého stupňa samo o sebe neznamená, že súd uplatnený nárok posudzoval len v zmysle smernice. Ani táto namietaná skutočnosť nebola opodstatnená.

Odvolací súd však považuje za potrebné uviesť, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, keďže nepreukázal, že spotrebiteľ si vo svetle vyššie uvedených požiadaviek odvolacieho súdu (nielen formálne) individuálne vyjednal rozhodcovské konanie. V tomto smere popri nedôslednej argumentácii neboli doložené žiadne relevantné listinné dôkazy podporujúce záver o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej doložky. Nie spotrebiteľ mal dokázať, že nedošlo k individuálnemu vyjednaniu, ale dodávateľa zaťažuje bremeno presvedčivo preukázať individuálne vyjednanie (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka) - ani tento aspekt nie je v odvolaní zohľadnený. Z predloženej zmluvy nevyplýva individuálne vyjednaná rozhodcovská zmluva a žalovaný neoznačil žiadne iné relevantné dôkazy. Ak si spotrebiteľ individuálne vyjednal rozhodcovskú zmluvu, potom by muselo platiť, že si individuálne (podľa predstáv spotrebiteľa) vyjednal aj podmienky arbitráže. Z obsahu spisu však takýto záver rozhodne nemožno prijať. Dôvodne teda možno konštatovať, že žalovaný si dôkazné bremeno o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej doložky nesplnil.

Žalobkyňa nemala možnosť ovplyvniť obsah predmetnej doložky. Mohla ju buď prijať ako celok alebo odmietnuť. Obsah tejto rozhodcovskej doložky bol dodávateľom (žalovaným) vopred pripravený a na jej obsahu žalobkyňa nijakým spôsobom neparticipovala.

Inštitút individuálne dohodnutej podmienky je treba vykladať v súlade s cieľom smernice, podľa ktorej sa podmienka nepovažuje za individuálne dohodnutá, ak bola pripravená vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou (čl. 3 ods. 2 smernice).

Nič na tom nemení ani tá skutočnosť, na ktorú žalovaný poukazyval v odvolaní, že vyjednanie tejto rozhodcovskej doložky predchádzal záznam sprostredkovateľa poistenia o potrebách klienta, ktorý bol spísaný pri uzatváraní poistnej zmluvy. Ak by sa žalobkyňa rozhodla osobitne individuálne vyjednať rozhodcovskú doložku, zaiste by tento záznam o sprostredkovaní poistenia, aj samotná zmluva neboli na predtlačenom formulári, ale osobitne konkrétne vyjednané a špecifikované tak, aby odrážali to, čo si žalobkyňa individuálne želala.

Záznam sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klienta k predmetnej poisťovnej zmluve preukazuje, že v danom prípade opäť ide o predtlačný formulár, kde žalobkyňa nemala na výber možnosť individuálne dohodnúť obsah podmienky. Takto predtlačný formulár (aj keď vo forme záznamu sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klienta), odvolací súd nepovažoval za dôkaz, ktorý by potvrdzoval, že so žalobkyňou individuálne dojednal rozhodcovskú doložku.

Z obsahu spisu a napokon aj tvrdenia samotného žalovaného nevyplýva, že by ako dodávateľ vysvetlil žalobkyni význam rozhodcovskej doložky, pravidiel, podľa ktorých sa bude viesť tento proces a po preukázateľnom poučení jej dal na výber sa rozhodnúť. Ak si spotrebiteľ vyjednal tento súkromný proces, mal by nepochybne tieto pravidlá poznať. O nich však v spise tiež niet žiadnej zmienky. Preto tvrdenie žalovaného o tom, že takýto proces si dojednal spotrebiteľ (v danom prípade žalobkyňa) a pritom nepoznala jeho obsah, je z pohľadu vykonaného dokazovania neudržateľné.

V predmetnej veci napr. trovy rozhodcu prevyšujú niekoľkonásobne vymáhanú istinu pohľadávky vo výške 157,12 Eur a trovy rozhodcovského konania predstavujú 276 Eur. Už len táto skutočnosť predstavuje neprimeranosť arbitrážneho procesu.

Odvolací súd poznamenáva, že dodávateľ s odbornou starostlivosťou mal a musel vedieť, že nemá používať neprijateľné podmienky a má poznať aj dôsledky ich používania. Dodávateľ musí počítať s tým, že plnenie z niektorej podmienky mu súd nemôže vymôcť. Vyjadreniam žalovaného chýba náležitý stupeň objektivity a rešpekt k zásadám súkromného práva a princípu ochrany práv slabšieho subjektu (porov. uznesenie NS SR 6Cdo 1/2012).

Za nedôvodnú považoval odvolací súd tiež námietku týkajúcu sa neurčenia vo výroku napadnutého rozhodnutia pokračovania v konaní v zmysle ust. § 43 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní. Povinnosť pokračovať v konaní po právoplatnosti rozhodnutia o zrušení rozhodcovského rozsudku vyplýva priamo zo zákona, a preto odvolací súd nepovažoval za potrebné výroky o pokračovaní v konaní uvádzať vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia.

K vznesenej námietke zaujatosti voči sudcovi Krajského súdu v Prešove JUDr. A. Z., odvolací súd uvádza, že predmetná vec bola pridelená elektronicky v zmysle platného rozvrhu práce do senátu 6Co v zložení: predseda senátu JUDr. A. Z. a sudcovia JUDr. O. N. a JUDr. V. G.. Sudca JUDr. A. Z. predložil spis podľa § 15 ods. 1 O.s.p. predsedníčke Krajského súdu v Prešove s tým, že sa v predmetnej veci necíti byť zaujatý, ale súhlasí s prípadným pridelením veci inému sudcovi. Keďže u predsedu senátu JUDr. A. Z. existovali dôvody prerozdelenia veci v zmysle Pravidiel prerozdeľovania vecí, bod 2.4 Rozvrhu práce na rok 2014, bola vec prejednaná v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. V. G. a sudcov JUDr. O. N. a JUDr. B. S..

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle ust. § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 151 ods. 1, 2 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia. Ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, avšak jej právny zástupca si trovy odvolacieho konania v zákonom stanovenej lehote nevyčísli, a preto odvolací súd v zmysle § 151 ods. 2 O.s.p. žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Pokiaľ ide o návrh žalovaného na prerušenie konania, je potrebné poukázať na ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., podľa ktorého pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha

konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Citované zákonné ustanovenie upravuje možnosť a nie povinnosť súdu konanie prerušiť. Posúdenie možnosti konania závisí od toho, či v inom prebiehajúcom spore môže byť vyriešená otázka majúca vplyv pre rozhodnutie súdu. Aj keď vo veci Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 382/2013 sa pred tým istým senátom Ústavného súdu SR rieši obdobný prípad ako vo veci II. ÚS 499/2012, z Nálezu Ústavného súdu SR z 10.07.2013 vydaného vo veci II. ÚS 499/2012 nevyplýva, aby v ňom Ústavný súd SR vyslovoval stanovisko k platnosti alebo neplatnosti rozhodcovskej doložky. V tomto rozhodnutí sa konštatovalo porušenie práv žalovaného, ak súdy vykonali určitý rozhodujúci dôkaz bez toho, aby dali žalovanému možnosť sa k nemu vyjadriť.

S prihliadnutím na uvedené tak odvolací súd návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.